

Истории от „мълчаливите“ книги: интервю с Жужана Блашке

Новини | Култура | на 09.04.2024 05:00 | от Зорница Христова

Защо говорим за това?

Спомняш ли си как се научи да четеш? Да? Не?

А помниш ли първите си книги – в тях имаше наистина малко думи, нали?

А има и книги, които са изцяло без думи. И въпреки това казват много. Точно такива книги в момента са изложени в Унгарския институт в София. Те идват от най-различни страни, където се говорят най-различни езици. И въпреки това всеки може да ги прочете. Защото децата отлично владеят езика на рисунките!

Говорим си по повод на изложбата с Жужана Блашке. Тя е нейният куратор – човек, който прави изложби, избира какво да бъде включено в тях, как да бъде подредено, какво да се разкаже... Самата Жужана не е художничка. Тя работи с художници, които искат да правят "мълчаливи" книги. Помага им да намерят своята тема, да развият идеята си. И е абсолютно влюбена в „мълчаливите книги“! Сега ще разберам защо.

Вярно ли е, че децата се научават да „четат“ рисунки, преди да се научат да „четат“ букви?

Да! В мълчаливите книги рисунките разказват историите. Понякога възрастните ни се карат – ще разгледим децата и те няма да искат да четат. Според мен не е точно така. Нали детето държи книгата в ръце, следи историята през картинките... може дори само да измисли история, особено ако родителите му са с него. Това само помага за въображението!

За всеки ли е лесно да прочете всяка „мълчалива“ книга?

Според мен не. За възрастните е малко по-трудно, защото са свикнали текстът да им казва какво да виждат в картинките. Затова понякога четат твърде бързо и изпускат важни неща. После трябва да се върнат назад, иначе нищо няма да разберат.

Може ли да се каже, че обикновените книги са написани на два езика, този на думите и този на картинките? А „мълчаливите“ – само на един?

Да. Но дори и в „мълчаливите“ книги има история. То е като в операта. Либретото (текстът на операта) не е най-важното. То трябва да е много просто, за да не паят певците сложни изречения. Но в него трябва да има драма. Същото е с „мълчаливите“ книги.

А как се влюбихте в „мълчаливите“ книги?

Беше на едно събитие в градската библиотека. Чаках до гардероба, имаше почерпка. Тогава моя колежка ми даде в ръцете една „мълчалива“ книга. В нея се разказваше за пораснало момиче, което се връща при майка си или баба си – от големия град на село. И е толкова голямо, но когато помирихва супата, пак става мъничко. Тази книга ме трогна. Тя беше всичко – литература, музика, рисунки – всичко. Нямахше ноти, но чувах музиката.

Разкажете ни една смешна история за „мълчалива“ книга.

Веднъж помолих деца да ми кажат какво виждат в една илюстрация. На нея бяха нарисувани няколко вещици – не бяха хич красиви, както се полага

на вещиците, а тази отпред имаше само един зъб.

„Тази госпожа трябва да отиде на зъболекар“, каза едно детенце.

„Добре - викам аз, - ама какви са тези дами?“

„О, те са вещици, изричат проклетия“, каза друго дете.

И тогава се обади трето: „Ами да! Има един зъб, защото проклетията не стават, ако ги казваш с хубави зъби!“.

И така решихме проблема.

Благодарим на Жужана и добавяме малко снимки от изложбата. Много ще се радваме, ако някой от вас реши също да разкаже история без думи, само с картинки!

Въпросника към тази статия можеш да решиш онлайн на:
[/book/3782-istorii-ot-malchalivite-knigi-intervyu-s-zhuzhana-blashke](http://book/3782-istorii-ot-malchalivite-knigi-intervyu-s-zhuzhana-blashke)

Сканирай този QR-код и влез директно във въпросника ->

©"Вижте" е издание на Фондация Гутенберг 3.0. Всички права са запазени

